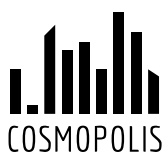

HEIDI
SWAINOVÁ

*Dovolená
podle
předlohy*

HEIDI
SWAINOVÁ

Dovolená
podle
předlohy

Přeložila Klára Kolinská

Text Copyright © Heidi Swain 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

Translation © Klára Kolinská, 2025

Cover illustration © OpenArt.ai

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

ISBN 978-80-247-4897-9

*Věnováno mé Úžasné pětce.
Vy víte, koho myslím!*

Prolog

Ani jedna z nás tří si nedokázala vysvětlit, jak se to vlastně stalo, že jsme celé tři měsíce strávily společně v chalupě u jezera. Stejně tak jsme si neuměly představit, že už za pár hodin odevzdáme klíče od svého dočasného útočiště a rozjedeme se každá svou cestou do různých koutů země.

Svedla nás dohromady šťastná náhoda; byly jsme tři ženy navzájem si naprosto cizí, které na celé léto opustily realitu všedních dní. Teď už se nám však podařilo uspořádat si životy přesně tak, jak jsme potřebovaly, a byly jsme připravené postavit se budoucnosti čelem a začít znovu. Stal se z nás jeden pevný a neporazitelný tým. Naše vzájemně sdílené trauma a pátrání ve vlastním nitru nás během tříměsíční cesty sblížilo a vytvořilo mezi námi pouto, které, jak jsme věděly, potrvá po celý náš život.

„Nás nic nezdolá a neporazí,“ hlaholila bezstarostná Rose včera večer, když jsme u ohně na břehu jezera popíjely vychlazené šampaňské.

V den, kdy přijela, tvrdila, že je tu „jen tak pro zábavu“. Ovšem během doby, kterou jsme spolu strávily, z ní postupně opadla slupka, pod níž svůj život ukrývala, a odhalila svou pravou duši – laskavou, křehkou, ztracenou a bezradně tápající. Teď měla před sebou jasný životní

cíl a plán, jak ho dosáhnout. Pořád byla z nás všech ta nejsrdečnější a nejpohodovější, ale přestala se schovávat za kouřovou clonu uvolněnosti a už nepředstírala, že je za všech okolností vždycky nad věcí.

„Jasně, nic nás nezdočí a neporazí,“ přikývla rozzářeně Laurie. Při přípitku se jí trochu zamotal jazyk, načež vyprskla smíchy, což se jí stávalo pokaždé, když vypila víc než jednu skleničku jakéhokoliv alkoholu.

Třebaže se to zdráhala přiznat, Laurie z nás byla jako jediná skutečně na útěku. V prvních dnech, kdy jsme se teprve poznávaly, se nás snažila přesvědčit, jak se těší na svou nadcházející svatbu se svým vyvoleným (který, jak se později ukázalo, zas taková výhra nebyl). Teprve během našeho výletu k vodopádům Hope Falls nám přiznala pravdu.

Každá jsme tam u vodopádu v duchu vyslovila své tajné přání. Rose a já jsme byly se svou volbou spokojené, ale Laurie se vzápětí rozplakala a mezi vzlyky se nám svěřila, že si přála, aby se stalo něco, co by jí umožnilo zrušit zasnoubení, aniž by tím někoho ranila.

Nepředstavovalo to zrovna snadný úkol, ale ve třech jsme ho společně zvládly. Laurie nám slíbila, že už nikdy nebude před ničím utíkat a nebude se pokoušet každému za všech okolností zavděčit, což bylo přesně to, před čím se celý život snažila uniknout.

A co já? No já jsem sem před třemi měsíci přijela s úplně stejným zmatkem v hlavě jako mé dvě společnice, ale teď už se mi podařilo udělat si v ní pořádek. Připadala jsem si plná odvahy a odhodlání následovat hlas svého srdce a všechnu nejistotu, pochybnosti a obavy jsem nechala za sebou. Umínila jsem si, že bych měla konečně přestat váhat a slepě následovat cestu, kterou mi určili jiní, že bych v sobě měla rozlítit jiskru tvořivosti, dokud je ještě čas, a že bych také měla sama sobě dovolit znovu se zamilovat. Život nám přece ukazuje, že člověk

nemůže – a ani by neměl – házet všechny zkušenosti se vztahy do jednoho pytle...

„Heather!“ vykřikla zničehonic Laurie a vytrhla mě tak z mých úvah o novém muži v mém životě. „Tak dělej, nezdržuj!“

„Nebo tě snad přešla kuráž?“ šklebila se Rose, která stála na břehu nahá, jak ji pánbůh stvořil, s rukou opřenou v bok. Vyzývavě si mě měřila pohledem od hlavy k patě.

Laurie oproti ní zůstávala oblečená ve volné mikině s kapucí, kterou si právě přetáhla přes hlavu. Byla jsem si jistá, že se do ní navlékla s úmyslem zakrýt svou cudnost až do posledního okamžiku.

„Ne!“ křikla jsem na ně v odpověď, rozeplula si džíny a rychle si je stáhla. „Jasně že ne. Už jdu!“

Laurie vyhlédla přes okraj přístavní hráze na tmavou hladinu pod ní.

„Nechápu, jak se ti podařilo mě k tomuhle přemluvit,“ zamručela polohlasem směrem k Rose, zatímco jsem se chvatně svlékla a přidala se k nim.

„Tohle definitivně zpečetí naše pouto,“ trvala na svém Rose.

„Noční koupání bez plavek v jezeře a následný zápal plic upevní naše přátelství?“ ujišťovala se Laurie a nedůvěřivě svraštila obočí.

„Bud' to, nebo nás šok z té ledové vody zabije,“ odpověděla jsem a chytila obě za ruce, až Laurie sklouzla z hlavy kapuce mikiny. „Jen si představte ty titulky v novinách!“

Rose pohodila hlavou a hlasitě se rozesmála. Laurie se k ní připojila.

„Tak pojďme,“ prohlásila jsem a stáhla kamarádky o pár kroků zpátky, abychom měly pořádný rozběh. „Na tři.“

Znovu jsme se na sebe podívaly a já jsem cítila, jak se mi svírá hrdlo. Věděla jsem, že ať už nás odsud život zavede kamkoliv, na tohle léto, které jsem strávila tady u jezera s těmito dvěma úžasnými ženami, nikdy nezapomenu.

„Tak jdeme!“ usmála se Rose s očima plnýma slz a Laurie potlačila vzlyk.

Pevně jsme si stiskly ruce a rozběhly se.

„Raz, dva, tři!“ křičely jsme společně a bylo nám úplně jedno, že by nás mohl někdo slyšet. Naše hlasy se rozléhaly stále hlasitěji a my pustily z hlavy veškeré zábrany. Běžely jsme jako o život a vrhly se do jezera pod námi.

Kapitola 1

Páteční drink se dvěma nejlepšími kamarádkami Rachel a Tori patřil skoro deset let k mým neměnným zvykům. Byly doby, kdy naše pravidelná předvíkendová setkání nedokázalo nic narušit. Ovšem vlivem Rachelina přítele Jeremyho, který si na ni začínal dělat stále větší nároky, Toriných čtvrtčních kocovin a mého občasného přehnaného pracovního zápalu se postupně stalo, že náš zavedený rituál dostal trhliny.

Tedy ne že by o můj pracovní zápal byl až takový zájem, teď, když jsem přišla o místo datové analytičky, o němž jsem se bláhově domnívala, že je počátkem mé slibné a jasně dané celoživotní profesní kariéry, ale víte, jak to myslím. Páteční večer s kamarádkami pro mě vždycky hodně znamenal, i v dobách, kdy koncem měsíce nebylo peněz nazbyt – aspoň v mém a Rachelině případě. Vyzazit si v pátek večer ven bylo naší prioritou už od studentských dob, a tak když Tori ten první pátek v červenci jako místo našeho mimořádně důležitého setkání vybrala ze všech možných míst právě bar Flamingo, načež se vůbec neukázala, nechápaly jsme, co se stalo.

„Když jsem před třemi měsíci tenhle podnik navrhla já, tak prohlásila, že je to laciná špeluňka,“ připomněla mi Rachel, když jsme

procházely lokálem ke stolu co možná nejdál od baru přepĺácaného nevkusnou výzdobou. „A ne v *dobrém* slova smyslu,“ dodala, postavila sklenici na stůl a doplnila svá slova gestem naznačujícím uvozovky. „Pamatuju si to správně, ne?“ zeptala se mě zamračeně.

„Jo,“ potvrdila jsem a chvilku otáčela svou sklenicí. Odstrčila jsem papírový deštníček a ozdobu s plameňákem a usrkla si přeslazeného koktejlu. „Ale to je přece jedno,“ dodala jsem, ušklíbla se nad sirupovitou konzistencí svého drinku a znovu se rozhlédla kolem. „Na tom nezáleží.“ Cítila jsem, jak se mi doušek propaluje vnitřnostmi, a nebylo to jen obsahem alkoholu. „Přece si nenecháme zkazit večer.“

Rachel zavrtěla hlavou, ale neusmála se, jak jsem doufala.

Měla za sebou dost náročný týden. Pracovala jako učitelka na střední škole, kde se den co den pokoušela vzbudit ve studentech aspoň stopu zájmu o anglickou literaturu a přimět je ke smysluplnému rozboru obsahu učebních osnov, který jim vesměs nic neříkal a neměl žádný vztah k jejich životům. Nebylo proto divu, že se netvářila nijak nadšeně.

Už jsem otvírala pusu, abych jí připomněla, že se blíží konec školního roku, ale pak jsem ji zase zavřela, když jsem si uvědomila, že tím bych jí zároveň připomněla i to, že má před sebou ještě tři úmorné týdny, než konečně začnou letní prázdniny a náš společný dlouho očekávaný sen se stane skutečností.

„Na,“ řekla Rachel po chvilce a její tvář se konečně rozjasnila úsměvem, když mi podala dlouhé papírové brčko. „Sebrala jsem ho na baru. Potom ho budeme potřebovat, ne?“

Brčko jsem si od ní vzala a samou radostí jsem na místě předvedla malý taneček, až jsem si málem převrhla sklenici. „Takže se na to těšíš?“ zeptala jsem se opatrně na ujištěnou, když jsem dokončila pár rozverných otoček.

„No jasně že se na to těším,“ přikývla Rachel a ocenila mou krea-
ci zachichotáním. „Přece nedopustím, aby nám syndrom pracovního
vyhoření pokazil večer.“

Po její odpovědi se mi znatelně ulevilo.

„Měly jsme si jít na oslavu zatsrat do Glitteru,“ culila se Rachel při
zmínce o našem oblíbeném nočním podniku, zatímco já dál poskako-
vala zcela mimo rytmus hudby.

„Nebo jsme mohly jít do Raunche na...“

„Ne, do Raunche chodit nepotřebuju,“ přerušila mě se smíchem.
„Ne teď, když mám Jeremyho.“

Na to jsem jí neodpověděla, ale v duchu jsem sevřela palec v dlani
a modlila se, aby se tu její přítel najednou zázračně neobjevil a nezka-
zil nám zábavu. Jako už tolikrát. Z toho, jak se mezi nás bez pozvání
vtíral, se stával nanejvýš otravný zlozvyk.

„Tady za chvíli neuslyšíme vlastního slova,“ zdůraznila, když jsem
nic neříkala. „Natož abychom se v klidu domluvíly na podrobnostech.“

„Pořád ještě nemůžu uvěřit, že už se to blíží,“ povzdychla jsem si se
šťastným úsměvem a snažila se překřičet dýdžeje, který právě znovu
zvýšil hlasitost aparatury. „Je to pravda, vid’?“

„To si piš, že je,“ křikla na mě, přitukla si se mnou a pak jsme obě
naráz obrátily obsah svých sklenic do sebe. „Teda aspoň doufám, že
Tori přijde, abychom mohly doladit poslední detaily.“

Měly jsme před sebou lákavou vyhlídku na (více než zaslouženou)
dovolenou snů, a jak mi ukazoval odpočet na telefonu a připomínalo
zakroužkované datum v kuchyňském kalendáři, zbývalo přečkat už
pouhých dvacet dnů, než konečně vyrazíme.

„Celých šest týdnů,“ povzdychla jsem si zasněně a v duchu si vyba-
vila fotografie na webových stránkách, které jsem si musela prohlížet
snad milionkrát. „Celých šest týdnů v té krásné chalupě.“

Uvažovala jsem, co by na to asi řekl můj dědeček, kdyby věděl, že se chystáme strávit dovolenou v domě u jezera, kde se z velké části natáčela filmová adaptace *Hope Falls*, nejkrásnější knížky, kterou jsem díky němu během dospívání četla.

Ten román mi po smrti babičky pomohl přežít můj každoroční letní pobyt u jezera a já jsem si ho díky tomu zamilovala ještě víc. Tehdy neminul ani den, aniž by mi z něj dědeček aspoň kousek nepřečetl, a na konci srpna už jsem dokázala odrecitovat celé dlouhé pasáže téměř z paměti.

Zpočátku uchvátily mou mladistvou představivost podrobné popisy podmanivé krajiny, ale jak jsem se postupem času měnila z naivní holčičky v náladovou pubertářku, stále víc jsem podléhala kouzlu příběhu lásky a přátelství tří velmi odlišných hlavních postav, cizinek, které sveďl dohromady pokus uniknout svým problémům a osobním tragédiím. Pořád jsem litovala, že se dědeček nedožil toho, aby ten film mohl vidět, a věděla jsem, že kdyby moje přítelkyně znal, určitě by chtěl jet s námi.

Tenhle společný dočasný únik z reality jsme plánovaly celé roky a já jsem pořád ještě úplně nedokázala uvěřit, že se jeho uskutečnění blíží. Měla jsem kamarádky, které byly touhle knížkou a filmem posedlé stejně jako já, takové, o jakých jsem vždycky snila, a opravdu jsme se chystaly na téměř celé léto nastěhovat právě do té chalupy u jezera!

„Ale nebudeme trávit celý den vevnitř,“ připomněla mi Rachel důrazně. „Musíme si trochu prohlédnout okolí.“

„A taky musíme pořádat pikniky na břehu jezera,“ přikývla jsem a znovu se mě začal zmocňovat důvěrně známý, ale pořád stejně slastný pocit radostného očekávání. „A taky se koupat naostro.“

„A nesmíme zapomínat ani na návštěvy místních hospod.“

„Jasně, to ani náhodou,“ vypískla jsem s pocitem, že se samým vzrušením rozhořím jako prskavka.

„Kdo asi dostane Heatherin pokoj?“ zauvažovala Rachel a kývnutím bradou ukázala na brčko, jemuž bylo určeno tuto volbu rozhodnout.

„Doufám, že já,“ odpověděla jsem spěšně. „Jsem Heather víc podobná než ty a Tori dohromady.“

„Hm,“ zabručela Rachel. „To se ještě uvidí.“ Na toto téma jsme se dobromyslně škádlily už tolikrát.

Rachel a já jsme se původně spřátelily díky stejné vášni pro tuhle knížku, když jsme si v den nastěhování do společného bytu na studentských kolejích všimly, že ji obě máme v krabicích. O několik večerů později jsme se pak rozhodly dopřát svým těžce zkoušeným játrům trochu odpočinku od konzumace nekonečné řady panáků tvrdého alkoholu, což bylo zavedenou součástí rituálu zasvěcujícího osmnáctileté nováčky do studentského života, a zpečetily jsme naše nové pouto tím, že jsme se společně podívaly na filmovou verzi a plakaly a smály se nastejno.

Pak už netrvalo dlouho a naverbovaly jsme do svých řad další nadšenkyňu Tori, která měla zapsané stejné předměty jako já a stala se třetí členkou našeho malého, ale oddaného fanklubu. Všimla jsem si jí snadno hned první den přednášek, protože měla na sobě tričko s nápisem *Hope Falls*.

Připadalo mi skoro neuvěřitelné, že jsme se zapsaly na čekací listinu zájemců o pobyt v té idylické lokalitě a složily zálohu už téměř před třemi lety. Poptávka mezi fanoušky *Hope Falls* byla obrovská, a navíc jsme musely šetřit, abychom měly na účtech dost peněz, až nadejde okamžik, kdy se dostaneme na přední místa seznamu a bude třeba doplatit zbytek. Přesněji řečeno, Rachel a já jsme musely šetřit, kdežto Tori stačilo poprosit jejího superbohatého tatínka, aby podepsal šek, až ona chvíle přijde. A to se mělo stát už velmi brzy!

Měly jsme v plánu si tam znovu přečíst tu knížku, znovu se podívat na film a navštívit všechna místa ve vesnici Lakeside a jejím okolí, která se v nich objevují. Chystaly jsme se doslova prožít sen oddaných knihomolek a já jsem navíc do té cesty vkládala ještě jednu naději, o níž moje kamarádky nevěděly.

Chtěla jsem totiž využít té dovolené k tomu, abych si ujasnila, jak naložím se zbytkem svého života, když jsem teď přišla o práci, a navíc přesně stejným způsobem jako Heather. Připouštím, že přenést něco tak významného ze stránek románu do skutečného života byl víc než ambiciózní plán, ale já cítila, že čas strávený v té chalupě mi k tomu poskytne jedinečnou příležitost, jaká už se mi nikdy nemusí naskytnout.

„Napíšu Tori zprávu,“ navrhla jsem a vytáhla z kabelky telefon, zatímco se mi v břiše roztřepetalo další hejno pestrobarevných motýlků. „Nechci, aby se dneska večer něco pokazilo.“

„Není třeba,“ zarazila mě Rachel a s úsměvem se lehce dotkla mé paže. „Už je tady.“

Tori si dala načas, než se k nám připojila, což pro ni bylo typické. Její bohatá záplava tmavých kadeří, porcelánová plet' a sebevědomé vystupování vždycky poutaly pozornost, kamkoliv vstoupila. Ve spojení s přiléhavým, flitry pošitým overalem bez rukávů a designovými lodičkami na vysokých jehlových podpatcích, které k sobě vábily obdivovatele jako plamen svíčky hejno můr, trval její průchod lokálem ještě déle než obvykle.

„No páni,“ vydechla Rachel obdivně, když Tori konečně dorazila k našemu stolu.

„Jo, přesně,“ připojila jsem se a motýlci v mém břiše samou úlevou, že Tori přece jen dorazila, odletěli někam pryč. „Není divu, že jdeš tak pozdě. Musela jsi odhánět nápadníky, jen co jsi vyšla z bytu. Vypadáš nádherně.“